

KDESI NA ZAČÁTKU

Toho slunečného a dusného květnového odpoledne jsem stála u pootevřeného okna v kuchyňce naší firmy a poslouchala vzrušenou debatu kolegyň na téma nevěra.

Nebylo mi to příjemné. Byla jsem mezi nimi nová, nastoupila jsem nedávno. Uhýbala jsem očima, sledovala rušnou ulici za oknem a s každou další minutou ve mně narůstalo přesvědčení, že tak osobní věc není vhodné rozebírat na pracovišti. Kdybych byla na Darinině místě, asi bych se něco tak trapného, jako je manželova nevěra, snažila před ostatními utajit, a ne o ní vykládat před dychtivými tvářemi kolegyň.

Musela jsem počkat, než se mi začne vařit voda na čaj, a litovala jsem, že jsem si dnes nevezala tričko s krátkým rukávem, protože s postupujícím dnem bylo dusno čím dál nesnesitelnější.

S odstupem času se svým tehdejším rozpakům jen usmívám, protože od té doby se stalo hodně událostí, proti kterým ta odpolední seance v kuchyňce vypadá jako slabý čajíček.

Tehdy jsem však ještě netušila, že právě tady a teď se začaly odvíjet události, které postupně budou ovlivňovat můj život. Netušila jsem, že Darinino přesvědčení o manželově nevěře mě dovede k odhalení nešťastného tajemství jedné rodiny, kterou jsem tehdy ještě neznala.

Takže jsem tam stála u okna a poslouchala kolegyně, jak horlivě probírají Darinin problém. Každá chtěla Darině, která byla včera v nesprávnou chvíli na správném místě, přispět nějakou radou. Esemeska v manželově mobilu pípla právě ve chvíli, kdy u něj stála.

„Hned jsem věděla, že něco není v pořádku,“ přivřela Darina oči a rty přísně sevřela do tenké linky, „protože se zatvářil fakt divně, když si ji přečetl.“

„A dal ji přečíst i tobě?“ naklonila se k ní Nikola z odbytu. Oči rozšířené, dech zatajený samou nedočkavostí.

„Nic jiného mu nezbyvalo,“ ušklíbla se Darina. „Nastavila jsem dlaň, a když začal mumlat něco o omylu, neústupně jsem se na něj zahleděla. Musel mi mobil podat.“

„Určitě zatloukal,“ pleskla se Lena po stehně. Odbornice na nevěru a objednávky.

„Samozřejmě že zatloukal!“ přisvědčila jí Darina rozhořčeně. „Ale já jsem mu nevěřila ani slovo.“

„Všichni zatloukají!“ vyštěkla Lena. „Slyšela jsi někdy o chlapovi, co by se dobrovolně přiznal?“

„Čekají tě těžké časy,“ poznamenala paní Alenka. Byla ve firmě nejstarší, bylo jí padesát dva let a za sebou měla dvě nevydařená manželství.

„Jsem fakt šokovaná,“ vrtěla hlavou Darina a přitiskla si s bolestným výrazem v očích dlaň na hrud'. „Ale já mu to nedaruju! On ještě uvidí, jak s ním zatočím!“ rozčilovala se.

„Ještě dnes mu sbal věci a postav mu kufry za dveře,“ radila jí Lena, vdaná víc než dvacet let. „A hned zítra podej žádost o rozvod.“ Nevzpomínám si, že by se kdy k jakémukoli tématu vyjádřila pozitivně. Vždy měla po ruce radikální řešení. Poznala jsem ji už před lety, když jsem v této firmě byla na brigádě přes prázdniny jako studentka.

„A proč ty jsi to před třemi lety neudělala?“ ušklíbla se na ni Nikola.

„To je moje věc!“ odsekla Lena. „Já jsem si to vyřešila jinak.“

V očích se jí temně zablýsklo. Pomyslela jsem si, že možná manžela ztloukla až do bezvědomí, aspoň takovým dojmem na mě působila.

„Tak proč to neporadíš i Darině?“ dorážela Nikola. Ráda Lenu při každé příležitosti popichovala, nesnášela to, jak rychle a nekompromisně vynášela o čemkoli soudy. Naštěstí spolu neseděly v jedné kanceláři.

„Už jsem Darině poradila,“ nervózně zatukala prsty po stole.

„Lena se v tom vyzná, fakt,“ přisvědčila Zdenka ze zásobování. „Já bych udělala to samé.“ Narovнала se na židli, aby si trochu protáhla záda. Usilovně přežvykovala kousek šunky, už jí snědla aspoň dvacet deka. Všechny kolegyně ji podezíraly, že je těhotná a nechce to přiznat.

Voda ve varné konvici se konečně začala vařit a já jsem si mohla zalít šálek s čajem. Pocítila jsem úlevu, že odtud můžu rychle vypadnout. Když jsem postavila konvici na místo, všimla jsem si Nikolina pátravého pohledu.

„Jak bys to řešila ty, Viki?“ zeptala se mě. V té chvíli se i pohledy ostatních upřely na mě.

„Nijak,“ odvětila jsem, „já nejsem vdaná.“ S šálkem v ruce jsem zamířila ke dveřím.

„Kolik ti je? Dvacet osm?“ zeptala se Lena. „Musíš mít nějakou představu, co bys dělala v takové situaci, ne?“ Otočila se na mě i se židli.

„Víš, co je fajn?“ zastavila jsem se ve dveřích a pohlédla na Lenu. Obočí jí vyletělo vzhůru, její nedočkavá zvědavost se nedala přehlédnout, „Že já nic nemusím,“ zdůraznila jsem. „Nemám žádnou představu. Každá situace je jiná, záleží na tom, jaký je mezi partnery vztah. Jestli se ho vyplatí zachraňovat, nebo ne.“ Nejdřív jsem tím chtěla skončit, potom jsem si však všimla Darinina tázavého, zamýšleného pohledu, čekajícího ode mě víc. „Ale možná bych nejednala tak unáhleně,“ dodala jsem. „Mají spolu dceru a to zavazuje.“

„Darinu to zavazuje a jejího muže ne?“ namítla Nikola. „Nezdá se ti to nespravedlivé?“

„Zdá,“ přisvědčila jsem a tím jsem debatu považovala za uzavřenou. Chtěla jsem už odejít do kanceláře, na stole na mě čekala hromada práce.

„Nechte Viki na pokoji,“ ozvala se paní Alenka. „Nemusí se zabývat takovými úvahami, zaplať pánbůh.“

„Nikdy neví, kdy se jí to může hodit,“ ušklíbla se Lena.

Všimla jsem si toho úšklebku, trochu posměšného. Nevím, jestli to bylo jasné Darině, ale mně ano – Lena byla ráda, že nevěra manžela nepostihla jen ji.

Vtom se u dveří kuchyňky objevila šéfka a nakoukla do místnosti.

„Máte už ty faktury k podpisu?“ zeptala se Nikoly a potom přešla pohledem po ostatních. „Máte tady snad poradu?“ zajímala se, když nás viděla všechny pohromadě.

Měla na sobě hezký kostým skořicové barvy a bílou halenku, kterou nosila nejraději. Koupil jí ji manžel. Koupil jí také kostým i to, co měla pod ním. Všechno oblečení jí kupoval manžel, včetně spodního prádla.

„Za chvíli máte faktury na stole!“ Nikola vyskočila ze židle a rozběhla se do svojí kanceláře. Dlouhou chodbou se neslo hlasité klapání jejích vysokých podpatků.

„Nemusíte trénovat na maraton!“ volala za ní šéfka. „Ještě si podvrtnete kotník, a já budu muset řešit pracovní úraz!“ Zavrtěla hlavou a potom se zahleděla směrem, kde jsem stála. Naše pohledy se setkaly. V očích se jí mihl šibalský záblesk.

Pousmála jsem se. Stále si to pamatovala, přestože od té doby uběhla dlouhá doba. Téměř deset let.

Lena si všimla našich pohledů a okamžitě pochopila, co tou poznámkou šéfka myslela.

„To nebyl pracovní úraz,“ řekla. „Viki se to stalo o víkendu.“

Bože, ta má paměť jako slon! pomyslela jsem si nespokojeně.

„Ale byly v tom vysoké podpatky,“ namítla šéfka.

„To teda jo,“ ušklíbla se Lena. Nevím, jestli se dokáže i normálně usmívat, ale mně se ještě nepovedlo zachytit na její tváři místo úšklebku úsměv. „V těch modrých lodičkách tehdy Viki vypadala moc svůdně,“ dodala Lena. „Mnohem, mnohem líp než přes den v teplácích. Večer se

změnila ve svůdného vampa. Skoro jsme ji nepoznali.“ Po-směšně se na mě podívala.

Cítila jsem, jak se mi potí dlaně. Šálek na talířku v mé ruce se jemně zatřásl. Proč jsem neodešla hned za Nikolou! zaúpěla jsem v duchu. Mohla jsem si ušetřit nepříjemné vzpomínky, které mi už léta nepřišly na mysl. Občas se ale při nějaké příležitosti, která mi je znovu připomněla, vyno-řily. Například jako teď. Vysoké podpatky.

„Podezřívám vás, Leno, že z vás mluví závist,“ pozname-nala šéfka na moji obranu.

Stále mi je vděčná za to, co jsem pro ni tehdy udělala, ačkoli já jsem to pokládala za maličkost. Až později jsem se dozvěděla, jak to pro ni bylo důležité. Svěřila se mně, osm-náctileté studentce, která v její firmě pracovala pár týdnů přes letní prázdniny jako brigádnice.

Vrátila jsem se zpátky do svojí kanceláře a sedla jsem si k počítači. Šálek s čajem jsem položila na stůl ke kalendá-ři plnému poznámek. Stačila mi vteřina na to, abych si zkontrolovala, že dnes nemusím jít do školky pro malého Romanka. Využiju toho a půjdu do města oběhnout pár obchodů.

Ťukla jsem do klávesnice, obrazovka se opět rozzářila a ukázala mi rádek, na kterém jsem přestala pracovat před téměř půlhodinou. Potřebovala jsem zapsat do skladové evidence šest druhů strunových sekaček a přidat k cenám sloupeček s patnáctiprocentní slevou.

Zazvonila mi pevná linka.

„Vaše zahrada, Benková,“ představila jsem se.

„Gusto Zeman,“ slyšela jsem ve sluchátku. „Vy jste ta nová?“ zeptal se přímo.

„Jsem nejnovější,“ odvětila jsem. Věděla jsem, že je ve-doucím naší velké prodejny se zahradnickými potřebami v Pezinku. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Můžeš, zlato,“ najednou mi zatykal. „Ty slevy na ští-pačky dřeva mi pořád nepřišly.“

Na chvíli jsem ztratila řeč. „Pamatujete si, kde jste byl včera večer?“ ozvala jsem se posléze.

„Včera?“ zeptal se nechápavě. „Proč? Co to s tím má společného?“

„Hodně,“ odvětila jsem. „Zřejmě jsme si spolu potykali, ale já si na to nevzpomínám. Připomeňte mi to trochu, abych vám mohla tykat i já.“

Teď se na chvíli odmlčela druhá strana. Netrvalo jí to však dlouho.

„Promiňte,“ zamumlal. „Máte hlásek jako školačka.“

„Ze základní, nebo střední školy?“ byla jsem zvědavá. Nervózně si odkašlal. „Tak základní asi ne,“ zabrumlal.

„Potřebuju ty slevy, abychom mohli připravit snížené ceny, kuřátko.“

„Právě na tom pracuju,“ ubezpečila jsem ho. „Slevy budou na strunové sekačky a budou platit až od příštího týdne a jen sedm dní,“ zopakovala jsem mu důležité informace, které v mailu zřejmě přehlédl. Málokdo z nich čte maily pozorně, šéfkou to hodně štve. „Do hodiny je budete mít.“

„To budu rád, nevím, kde mi hlava stojí,“ odvětil nespokojeně. „A ty krbové kachle měly jít s cenou taky dolů, ne?“ zeptal se.

„Ano, ale až za dva týdny,“ odvětila jsem. „Tam bude sleva dvacet procent.“

„Dobře, kuřátko,“ protáhl ironicky. „Pošlete to včas.“

A dřív, než jsem mohla něco odpovědět, položil sluchátko. Pracovala jsem asi deset minut, když do kanceláře vešla Darina.

„Máš hodně práce?“ zamířila přímo ke mně. Pohlédla na vedlejší stůl, kde měla sedět Lena.

„Počkej, odešlu mail, protože Gusto Zeman je strašně netrpělivý,“ poznamenala jsem.

„Gustík?“ zasmála se Darina. „Náš milý cukříček.“

„Bože, chlap – a cukříček?“ zvolala jsem. „Kdo mu tohle vymyslel?“